

En Çok Harcadığımız Sevgimiz

– nurcan--akyu · 23 Nisan 2010

EN ÇOK HARCADIĞIMIZ SEVGİ!...

Sevmek ne güzel bir sözdür; yazılış ve anlamıyla değil mi?

Neden her zaman sevgiye ihtiyaç duyarız?

En ufak bir sevgi kırıntısı bile umutlarımızı yaşatmaya ya da umutlandırmaya yeter de artar...

Sevgiyi hayatımızın anlamı kılıyor. Hiç güzel bulmadığımız ve ömrümüzün sonuna kadar aramakta ve beklemekten usanmayacağımız tek şey sevginin varlığı; umut, neşe, güven ve mutluluktur.

Yokluğunda ise hepimizi birer harabeye çeviren, çok güçlü bir duygudur.

Belki de insanın kendine çektirdiği en büyük acıdır; sevgiye sevdalı olmak.

Onu yaşamımızdan tamamen çıkarabilseydik, her şey daha güzel olmaz mıydı, acaba? Ne de olsa hiç bir zaman onu tam manasıyla bulamıyor; bulsak da yaşayamıyoruz, maalesef.

Sebebini bulduğumuzda onu nasıl büyütüp koruyacağımızı bilmiyoruz...

Ondandır kimse bize nasıl korumamız gerektiğini söylemedi.

İlk günden kalplerimize kaybetme korkusu yerleşmişti.

Bir defa o korku değil miydi bize hatalar yaptırın?

Bugüne kadar yaşanan sevdalardaki acı sonlardı, bizi bu duyguya esir eden.

Artık Tahir ve Zühre'nin sevdalarıyla bizim sevdalarımız arasında koca bir fark vardı. Onların sevdalarındaki acı sonlara başkaları sebepti. Kötülüğü onlara başkaları yapıyordu.

Onlara kalan saf ve temiz haliyle sevdalarını yaşamaktı.

Bizim sevdalarımızda ise kötülüğü biz yapıyoruz.

Öyle bencilce harcıyoruz ki sevgimizi, sevdiğimizi ve duygularımızı hiç düşünmeden...

Neden böyle olduk?

Sevgimizi uluorta serer olduk düşünmeden...

Değer biçmeden harcar olduk...

Öyle kolay mı kazanılmıştı, sevgi?

Kii harcanması bir saniye bile sürmüyor mu?

Ne acıdır ki Leyla ile Mecnun'un sevdasında ayrılık, başkasına göre ölümle sonuçlandı; aşık olanlara göre ölümle ahirette vuslat gerçekleşti.

Ne güzel bir ölümdür, ahirette buluşmak, Kerem ile Aslı misali, Ferhat ve Şirin gibi..

Biz sevgiyi nerede kaybettik?

Beğenmediğimiz yeni kuşağın bizim eserimiz olduğunu niçin saklamaktayız? Bu sevgiyi anlamak için ne yapmamız gerekir?

Bu senin hikâyendir, ey insanoğlu... Dur ve düşün bir kere!...